

Zborový list

POPRADESKÝCH EVANJELIKOV

číslo IV / 2012

JÚL - AUGUST

CYRIL A METOD

Spomínajte na svojich vodcov, ktorí vám zvestovali slovo Božie. Pozorujte, aký bol koniec ich správania, a napodobňujte ich vieru. (Žid 13:7)

V poslušnosti Božiemu slovu si v tieto dni spomíname na osobnosti kresťanskej cirkvi, ktorí nám zvestovali evanjelium – dobrú správu o spasení z Božej milosti.

Spomíname na apoštolov Petra a Pavla. Z ovocia ich viery máme úžitok aj my dnes, takmer po dvetisíc rokoch. Ich úžasná láska ku Kristovi ako Pánovi a Spasiteľovi ich viedla k neúnavnej práci pre Božie kráľovstvo. Nešetřili sa, ale v maximálnom nasadení sa rozdali v službe evanjelia. Na ich ceste za Pánom Ježišom ich neodradila žiadne prekážka. Svoju vieru dosvedčili martýrskou smrťou.

S podobným obdivom, úctou a vďačnosťou spomíname tiež na solúnskych vierozvestov Cyrila a Metoda. Priniesli nám písmo a evanjelium preložené do reči, ktorej rozumeli naši predkovia. Stali sa tak účinnými Božími nástrojmi v našich dejinách. Vyškolili učeníkov, ktorí potom pôsobili v našom národe ako kňazi a kazatelia evanjelia. Ich práca priniesla požehnanie nášmu národu kultúrne i duchovne.

Spomíname i na Majstra Jana Husa, českého reformátora a vynikajúceho kazateľa. Svojou zbožnosťou, hlbokou znalosťou Božieho slova a oslovujúcimi kázňami pohol svedomím českého národa. Snažil sa o nápravu, reformáciu deformovanej stredovekej cirkvi. Svojím učením strhával masku pokrytectva a bezbožnosti mocných svojej doby. Cirkev sa ho ako nepohodlného svedka pravdy zbavila obvinením z kacírstva a následne upálila na hranici. Jeho hlas však neumĺčala. O sto rokov neskôr v začatom diele reformácie pokračoval v Nemecku augustiánsky mních Dr. Martin Luther.

Želám si, aby nás tieto zastavenia, pri významných osobnostiach života viery v dejinách cirkvi, inšpirovali k úprimnej láske ku Kristovi, k neúnavnej službe Bohu i bližným.

Dr. Libor Bednár, zborový farár

DOVOLENKA A PRÁZDNINY

Redakcia

Tieto slová sú často skloňované najmä v júli a auguste a mnohí v tomto čase túžia po oddychu, slnku, vode. Dospelí túžia po úniku pred zhomom a tlakom dnešnej uponáhľanej doby, žiaci a študenti pred školskými povinnosťami. Oddych od práce a povinností pomáha regenerovať telesné sily. A ako je to s dovolenkou v duchovnom živote? Neoddychujeme aj v tejto oblasti? Náš svätý Boh si to neželá. On chce byť s nami v neustálom spojení a my Ho potrebujeme aj na dovolen-

ke či prázdninách. Nezabudnime byť kresťania aj pri všetkom našom dovolenkovaní, pri úniku od všedných pracovných či školských povinností!

Prajeme vám, milí čitatelia, nielen slnkom prežiarené letné dni, ale hlavne dni prežiarené Božou prítomnosťou, ochranou a požehnaním. Prajeme vám, aby ste si dobre oddýchli, a tak nazbierali novú silu. No pritom, aby ste nemysleli len na seba, ale tiež na druhých, aby ste im prinášali Božie posolstvo o pokoji, láske, radosti a spasení. Nech nám v tom Pán Boh pomáha.

MAJSTER JAN HUS

Zuzana Hybenová

Slovo Božie nám hovorí: „Spomínajte na svojich vodcov, ktorí vám zvestovali slovo Božie. Pozorujte, aký bol koniec ich obcovania a napodobňujte ich vieru“ (Žid 13:7). Takýmto vodcom, na ktorého máme spomínať je aj majster Jan Hus, ktorý 6. júla pred 597 rokmi za vernosť Kristovi zaplatil životom. To, čo vyrozumel

z Písma ako kazateľ, odovzdával svojím súčasníkom. Nemohol mlčať bez kritického postoja k bludom stredovekej cirkvi. Kto si však dovolil povedať niečo proti mocným v cirkvi, toho označili za kacíra, preto Jan Hus položil svoj život ako živú obeť pre Krista. Hoci zomrel na hranici, jeho odkaz je medzi nami stále živý: „A pretože verný kresťane, hľadaj Pravdy, slyš Pravdu, uč se Pravdě, miluj Pravdu, prav

Pravdu, drž Pravdu, braň Pravdy až do smrti, neboť Pravda tě vysvobodí od

hříchu, od ďábla, od smrti duše a konečně od smrti věčné.

CHRÁM BOŽÍ A ZVONY

Zuzana Hybenová

Každoročná spomienka na posvätenie popradského chrámu Božieho Svätej Trojice sa konala už 177. raz. Náš chrám je skutočne ozdoba námestia z vonkajšieho pohľadu, ale keď je naplnený ľuďmi, túžiacimi počuť Božie slovo, spievať na chválu Trojjediného Pána, v modlitbách ďakovať za Jeho veľkú milosť a prosiť o to, čo nám leží na srdci, je ešte krajší. S veľkou úctou v kázni Božieho slova brat farár spomínal na budovateľov tohto stánku, ktorí ho stavali v ťažkých časoch, ale mali silnú vieru a nádej v Božiu pomoc. Sme za nich Pánu Bohu vďační. Tento tolerančný kostol bol postavený bez veže, lebo zvony boli umiestnené v blízko stojacej mestskej zvonici obidva kostoly na námestí, teda pre obe konfesie, evanjelickú i katolícku. Náš cirkevný zbor v Poprade v súčasnej modernej dobe zvoláva svojich veriacich nahrávkou krásne znejúcich zvonov.

Všeobecne, zvony zvonja pri rozličných príležitostiach. V nedeľu pozývajú do chrámu sláviť Hospodina, inokedy vyprevádzajú zosnulých na odpočinok. Neraz varujú pred ohňom, vodou či iným nebezpečenstvom.

Chcem napísať o jednom z najväčších zvonov na svete, o Zvone padlých. Tento vyzváňa v Taliansku každý večer o deviatej, a to na pamiatku padlých vojakov Prvej svetovej vojny, ktorí v tomto kraji – v neopísateľne krásnej kotline – viedli ťažké boje. Vyhodený bol z kanónov, ktoré zostali na bojisku. Umiestnený je na dvoch mohutných pylónoch na návrší Colle di mitravallo, vysoko nad talianskym mestom Rovereto i nad pamätníkom Assario Castel Dante, ktorý stojí na mieste dávneho pobytu renesančného básnika Danteho. Práve na týchto miestach písal jedinečnú Božskú komédiu.

Zvuk Zvona pokoja – Zvona mieru sa vznáša k nebesiam a modlí sa za padlých v Prvej svetovej vojne. Medzi nimi i Slovákov a Čechov, ktorí v tomto kraji položili svoje životy za Česko-Slovenský štát, ktorý vymanil slovenský i český národ zo stáročného područia. Vážme si slobodu zaplatenú krvou nevinných obetí. Tešme sa z krásneho zvuku vyzváňajúcich zvonov a počúvajme ich krásnu hudbu. Aj tých, čo znejú z veže nášho kostola a dajme sa pozvať do Božieho chrámu!

1. máj

Pravidelne po dvoch rokoch sa v prvý májový deň koná Valné zhromaždenie Spoločenstva evanjelických žien a tentoraz bolo v evanjelickom kostole v Leviciach. Levický CZ si 28. – 29. apríla pripomínal vzácne výročia: 10. výročie Pamiatky posvätenia nového kostola, 169. výročie posvätenia starého kostola a 65. výročie presídlenia maďarských Slovákov. V krásnom levickom chráme sa 1. mája na službách Božích stretli sestry zo SEŽ z celého Slovenska, aby zhodnotili svoju činnosť za uplynulé dva roky. Hostkami boli reprezentantky sestier zo zahraničia – Nemecka, Rakúska a Poľska. Prítomný generálny biskup ECAV Miloš Klátik uviedol do funkcie novozvolené seniorátne koordinátorky SEŽ a prislúžil aj sviatosť Večere Pánovej. Za tému Valného zhromaždenia bol vybraný text J 14:27 „Pokoľ vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam, nie ako svet dáva vám ja dávam. Nermúť sa vaše srdce a nestrachuj“. Prítomné sestry mali bohatý duchovný zážitok a v levickom CZ zažili milé a pohostinné prijatie. Tatranský seniorát zabezpečil autobus a niekoľko sestier zastupovalo aj náš CZ.

4. – 6. máj

Evanjelizačné stredisko pripravilo v Piešťanoch 14. misijnú konferenciu s témou „Posuň sa!“ Prednášky zahraničných a domácich prednášateľov i semináre boli súčasne aj vý-

zvou pre zúčastnených, aby nezostali stáť, ale posúvali sa cez dôveru, istotu, odvahu a službu bližšie k nášmu Bohu. Veľký počet účastníkov (asi 600 – 700) zahŕňal ľudí mladých, stredného i staršieho veku a všetci mali pozvlnášajúci a radostný duchovný zážitok v krásnom prostredí mesta Piešťany. Kolektív pracovníkov Evanjelizačného strediska bezchybne zvládol celú organizačnú stránku konferencie až do nezabudnuteľného konca. Nevšedným zážitkom boli tiež záverečné služby Božie v parku, kde svojho Stvoriteľa, spolu s prítomnými, spevom oslavovali aj vtáčiky. Vďaka Bohu za to, že záujem o účasť na konferencii v našom CZ z roka na rok rastie; a tiež vďaka Tatranskému seniorátu, ktorý poskytol dopravu autobusom. A v poslednom rade, vďaka Bohu aj za kolektív EVS a ich úspešnú misijnú prácu v ECAV, ktorá je taká potrebná. Pán nech žehná takéto aktivity.

11.-13. máj

Tohtoročné vikendové sústredenie konfirmandov 2. ročníka sa konalo v priestoroch Školy v prírode v Tatranskej Lomnici. Zúčastnilo sa ho trinásť konfirmandov so zborovým farárom a šiestimi mládežníkmi, ktorí pripravili zaujímavý duchovný i športový program.

13. máj

Výklad Biblického textu v kázni brata zborového farára v túto nedeľu

upriamil pozornosť na Deň matiek. Deti z detskej besiedky ďakovali svojim mamičkám za lásku a starostlivosť a Barborka Nitschová predniesla báseň, ktorú k tomuto sviatku napísal brat farár Vincent Blažko. Potom sa pridali aj členovia cirkevného spevokolu a skupina Agapé, aby spevom a hudbou ďakovali predovšetkým Pánu Bohu za všetky dobré mamy. Zaujímavý bol aj hudobný sprievod vokálnej skupiny Agapé a spev a hra brata Miroslava Rišu na fujare. Po službách Božích boli všetci pozvaní do zborovej miestnosti stráviť chvíľu v bratsko-sesterskom spoločenstve a utužiť tak spoločenstvo nášho cirkevného zboru.

20. máj

V nedeľu po Vstúpení sme v našom chráme Božom privítali 50-členú skupinu evanjelikov zo Slovinska, vedenú bratom biskupom Gejzom Ernyšom. Svoj zájazd na Slovensko zamerali na návštevu evanjelických artikulárnych chrámov a chceli tiež poznať našu liturgiu služieb Božích. Naš zborový spevokol prispel do programu piesňou „Haleluja, chváliť budem Hospodina“. Brat biskup vo svojom príhovore zaželel, aby nás Božie slovo aj naďalej spájalo. Rozlúčil sa pozvaním do Slovinska a Božím slovom: „Jedni druhých bremená znášajte, a tak naplníte zákon Kristov (Gal 6:2).

25. máj

V zariadení SED Dom na polceste Veľký Slavkov sa konala slávnosť, na

ktorej bolo stredisko odovzdané do prevádzky po jeho rekonštrukcii, a na túto príležitosť boli pozvaní aj viacerí podporovatelia tohto zariadenia. Naš cirkevný zbor a naše modlitebné spoločenstvo (MoS), ktoré modlitebne i finančne podporujú toto zariadenie, zastupovala koordinátorka MoS Zuzana Valeková a členka MoS Anna Gumuláková. Pri príležitosti poďakovania za doterajšiu podporu, vedenie zariadenia predstavilo ďalší plánovaný rozvoj zariadenia – ide o rozšírenie o farmu k súčasnému domu a najmä zriadenie podobného domu pre dievčatá. Tieto smelé plány si naozaj záslúžia podporovanie, o ktoré vedenie zariadenia i jeho klienti prosia všetkých láskavých darcov.

27. máj

Prvá slávnosť svätodušná bola dvojnásobne slávnostná pre 14 popradských konfirmandov. V piatok podvečer pred cirkevným zborom osvedčili, čo sa počas konfirmačnej prípravy naučili. V nedeľu potvrdili svoju krstnú zmluvu a sľúbili vernosť Pánu Bohu. Ďakovali svojim rodičom, krstným a starým rodičom za výchovu a cirkevnému zboru za prijatie za členov cirkvi. Potom slávnostne prvýkrát pristúpili k stolu milosti. Slávnosť obohatil spevom aj zborový spevokol a sólospevom sestra Anna Lichvárová. Na záver mohutne zaznela evanjelická hymna „Hrad prepevný je Pán Boh náš“.

3. jún

Na zborovom popoludní sme privítali brata farára Viktora Saba, vojenského duchovného, ktorý nás zaujímavým spôsobom, slovom i obrazom, zaviedol do ďalekého Afganistanu, kde pôsobil s našimi vojakmi od 29. mája do 8. decembra 2011, teda spolu 194 dní. Ako prvý evanjelický farár slúžil v ekumenickej pastoračnej službe v meste Kandahár, kde je najväčšia vojenská základňa na svete. Afganistan je hniezdo Talibanu (islamská radikálna nábožensko-politická skupina) a tento hornatý štát so skalnatou pôdou je 13-krát väčší ako Slovensko. Islamské náboženstvo vyznáva 99 % ľudí a ostatné náboženstvá tvoria len 1 %. V rámci islamu sú však dve skupiny: 84 % sunniti a 15 % šiiti, medzi ktorými sú neustále nepokoje. Z kresťanského pohľadu je postavenie žien v Afganistane veľmi nepriaznivé. Naši vojaci boli na troch miestach a počas pobytu zažili 78 raketových útokov. Všade ich brat farár navštevoval, musel sa s nimi rozprávať a povzbudzovať ich. Každú nedeľu odbavoval služby Božie, veľmi veľa sa spolu modlili. Medzi vojakmi sa nerobí rozdiel medzi konfesiami, za evanjelickým farárom prichádzali všetci bez rozdielu náboženstva. Ťažké boli rozlúčkové obrady, keď vyprevádzali zahynutých vojakov. Naš nebol medzi nimi ani jeden. Smrteľné nástrahy sú tam na každom kroku a v každom čase. Vojaci to cítia, a preto hľadajú pomoc u Boha, často aj tí, ktorí v Neho neverili. Ďakujeme Pánu Bohu, že ochraňoval

a stále ochraňuje našich vojakov i brata farára na misii. V modlitbách ďakujeme za náš pokojný život a prosíme za tých, ktorí tieto ťažké situácie prežívajú ďaleko od svojich rodín.

10. jún

Prvou nedeľou po Svätej Trojici sme vstúpili do bezslávnostnej polovice cirkevného roka. Kázeň slova Božieho bola zameraná na slová 34. žalmu, kde Dávid, prenasledovaný kráľom Saulom, vyznáva: „Dobrorečiť budem Hospodinovi v každom čase, nech je chvála o Ňom neprestajne v mojich ústach.“ Slová tohto žalmu vyzývajú aj nás, aby sme sa s úprimným srdcom utiekali k nášmu Bohu a vzdávali Mu vďaka za pomoc a ochranu

17. júna

„Vzbud' ducha dávnych svedkov Pane, čo Sion verne strážili a vo dne, v noci neúnavne o Tebe smelo svedčili, nech mocne hlas ich svetom znie a ľudstvo k Tebe privedie.“ Slovami tejto piesne sa začínalo zborové popoludnie, hosťom ktorého bol autor knihy „Kostol na konci sveta“ Ing František Šťastný s manželkou. Rozprával, že jeho pozornosť upútal kostol v Ihl'anoch-Majerke, ktorý dýcha históriou, avšak v súčasnosti je bez cirkevníkov. Po skončení druhej svetovej vojny a po prijatí Benešových dekrétov boli totiž Nemci z územia Česko-Slovenska „odsunutí“. Veľmi sa to dotklo početného nemeckého obyvateľstva na hornom Spiši aj obce Ihl'any. O tomto, ale aj mnoho ďalších zau-

jímavostí, ktoré autor knihy zažil pri získavaní informácií o histórii kostolíka, sa mohli dozvedieť účastníci popoludnia.

apríl – jún

Každý štvrtok po Veľkej noci prichádzali na biblické hodiny sestry a bratia nášho cirkevného zboru, ktorí chceli nielen počuť, ale aj vidieť mestá Malej Ázie, ktorým apoštol Ján písal listy z vyhnanstva na ostrove Patmos a sú uvedené v poslednej biblickej kni-

he Zjavenie Jána. Aj my dnes si môžeme a máme zobrať poučenie z každého cirkevného zboru, z jeho kladných i záporných stránok. Poslednému laodikejskému zboru bola vytykaná duchovná vlačnosť a je mu prikazované: „Rozhorli sa a kajaj sa!“ Na poslednej predprázdninovej biblickej hodine bol premietnutý film o Márii Magdaléne. Všetci účastníci boli vďační za všetko čo mohli vidieť a počuť. Teraz sa už tešíme na budúce zaujímavé biblické hodiny po prázdninách.

PRÁCA Z LÁSKY A S LÁSKOU

Zuzana Valeková, presbyterka a koordinátorka MoS

Naša cirkev má Evanjelickú diakoniu, praktickú službu cirkvi ľuďom, ktorí sú rôznym spôsobom hendikepovaní. Táto služba lásky sa poskytuje v tzv. strediskách Evanjelickej diakonie (SED) a vďaka Bohu, nielenže ich je v našej vlasti dosť, ale stále vznikajú ďalšie – veď sám Pán Ježiš Kristus povedal, že chudobných budeme mať vždy.

My azda najlepšie poznáme SED Dom na pol ceste vo Veľkom Slavkove. Náš CZ každoročne poskytuje jednu offeru na podporu tohto zariadenia (keď sa v našom kostole chlapci aj predstavujú s krátkym programom) a rovnako aj naše modlitebné spoločenstvo, najmä v modlitbách, ale i finančným darom na záver roka, podporuje toto zariadenie.

Dom na pol ceste vo Veľkom Slavkove mal 25. júna svoj „veľký deň“, lebo stredisko odovzdávali do prevádzky po jeho rozsiahlej rekonštrukcii a na túto príležitosť si, okrem iných hostí, pozvali aj svojich podporovateľov. Netradičný bol program s video-projekciou, zachytávajúcou neutušený stav bývalej evanjelickej školy vo Veľkom Slavkove a jej postupnú premenu do súčasného stavu na SED, ktoré má kvalitnú úroveň poskytovaných sociálnych služieb ohrozeným mladým ľuďom. Musím zdôrazniť, že chlapci-klienti si rekonštrukciu zariadenia robili svojpomocne a na videu bolo vidieť ich nadšenie, namáhavú prácu, únavu i chvíle relaxu po nej. Ale pri osobnom kontakte sme sami mohli vidieť radosť žiariacu na ich tvárach a srdečnosť, s akou pripravili ďalší program (spev mládežníckych duchovných piesní so sprievodom ich

hudobnej skupiny, zážitky zo života v zariadení, vyznania odovzdanosti Pánu Bohu, sprevádzanie po zrekonštruovanom objekte).

Riaditeľ zariadenia Stanislav Gurka i spirituál a projektový manažér v jednej osobe Vladimír Maťaš vyznali, že všetku doterajšiu namáhavú sociálnu prácu s klientmi, tiež prácu pri realizovaní projektu rekonštrukcie, ale i plány do budúcnosti (zriadenie farmy k existujúcemu domu a zriadenie podobného domu pre ohrozené dievčatá) robia z lásky, lebo cítia, že sú milovaní Pánom Bohom a chcú túto Božiu lásku šíriť a odovzdávať ďalej, aby tak formovali mladých ľudí, ktorí k nim prichádzajú, lebo potrebujú pomoc. Dôležité je poskytovať pomoc nielen pre telo (ubytovanie, strava, práca), ale najmä pre dušu (ukázať osobný

príklad viery v Boha a života s Ním a pomôcť klientom nájsť duchovný rozmer ich osobnosti a potom cez evanjelium nasmerovať ich k Trojjedinému Bohu).

Môj dojem z tohto veľkého dňa, ktorý zo svojej dobroty a lásky urobil Hospodin, bol nezabudnuteľný a zostane v mojom srdci navždy. Tento deň svedčil o tom, že Boh miluje svojich verných, vypočúva modlitby a bohato požehnáva prácu na Jeho viniči. Precítila som, že podporovať toto stredisko sa oplatí, že to má veľký význam, lebo ide o Božie dielo. A tak na záver, pre ďalších ochotných podporovateľov, pridávam bankové spojenie pre konkrétnu podporu projektov a klientov zariadenia, číslo účtu v ČSOB je 4005013116/7500.

PONUKA ZO ZBOROVEJ KNIŽNICE

Zuzana Hybenová

„Kostol na konci sveta“ s podtitulom „a odsun Nemcov z horného Spiša“. Túto knihu od Ing. Františka Šťastného ponúka naša zborová knižnica na čítanie, alebo aj na zakúpenie. Autora, Prešovčana, ktorý trávi letné mesiace na hornom Spiši, zaujala problematika odsunu Nemcov a osud kostola v dnešných Ihľanoch, vtedy Majerke. V knihe sa dočítame, že tento kostol bol posvätený v tom istom roku ako náš popradský, teda v roku

1835. A mobiliár kostola (oltár, lavice a iné) bol doň presunutý zo starej drevenej modlitebne z Popradu. Teší nás, že naši predkovia takto pomohli Majerke.

Zaujímavo je opísaná aj deportácia obyvateľov z piatich obcí, ktorú štát realizoval v roku 1952 pred zriadením vojenského výcvikového priestoru v Levočských vrchoch. Svojimi spomienkami do knihy prispel aj brat farár Ján Pavlovič, ktorý v tejto oblasti pôsobil. Brat farár Vincent Blažko zasa napísal príležitostnú báseň o

kostolíku pri 176. výročí jeho posvätenia a uvedenia tejto knihy do života.

Všeličo zaujímavého sa dá z knihy dozvedieť a odporúčam ju na čítanie počas letných mesiacov, keď budete oddychovať ukrytí pred páľavou slnečných lúčov. Kúpiť si ju môžete vo farskej kancelárii za 10 Eur.

„Duchovné dary v praxi“ od brata farára Jozefa Grexu (rodáka z blízkej Lučivnej) – aj táto hodnotná publikácia sa nachádza v zborovej knižnici, takže si ju môžete kúpiť vo farskej kancelárii a v kostole za 3 Eurá. Stojí za to siahnuť po takýchto knihách, lebo nám mnoho povedia a zároveň aj povzbudia do služby Pánovi.

PIESEŇ JE AKO MODLITBA

Edita Škodová, EPST č. 26/102

„Hovorte medzi sebou v žalmoch, hymnách a duchovných piesňach, spievajte a plesajte Pánovi srdcom“, píše apoštol Pavol efezským kresťanom (Ef 5:19) a podobné slová adresuje i kresťanom do Kolos: ... vo všetkej múdrosti učte a napomínajte sa žalmami, hymnami a duchovnými piesňami a vďačne spievajte v srdciach Bohu“ (Kol 3:16).

Spev chrámového zhromaždenia je v liturgii našich služieb Božích na prvom mieste po kázni a čítaní z Písma svätého – umožňuje to aktívnu účasť veriacich na pobožnosti. Starozmluvné žalmy či piesne Martina Luthera,

Juraja Tranovského a ďalších nábožných pevcov patria k najcennejším pokladom nás evanjelikov – hoci mladí volajú i po novších piesňach. Nie každý vie spievať: istá sestra zo zboru iba otvárala ústa – raz jej ktosi povedal, že spieva falošne... Nieкто zas vie dobre spievať, ale ledva pritom otvorí ústa – akoby sa hanbil... Keď spievame s citom a neprekrikujeme ostatných, nemusíme sa snáď obávať kritiky. Pieseň je ako modlitba: kto spieva, dvakrát sa modlí – to platí stále. Ak spievame zo srdca a uvedomujeme si hlboký obsah duchovných piesní, sú pre nás zdroj múdrosti aj sily. Ich prostredníctvom sa obraciame k Bohu, oslavujeme Ho, ďakujeme Mu i modlíme sa k Nemu.

MODLITBY

Za cirkev, Juraj Tranovský. Ach, milý Otče, naozaj prežívame dni súženia, zármutku a úzkosti, ktoré ohrozujú naše svedomie i spasenie. Tvoji i naši nepriatelia trápia rozlič-

ným spôsobom naše srdcia, aby nás zotročili. Preto Teba vzývame srdečne a v mene Tvojho syna Ježiša Krista, nášho Pána, prosíme: zastav výčiny našich protivníkov. Udeľ nám svä-

tý pokoj a slobodu k službe Tebe podľa Tvojho evanjelia. Túžime a chceme vytrvať v poznanej pravde, a tak sa tešiť v dobrom svedomí večnému spaseniu. Vyznávame Ti svoje viny, že sme si zaslúžili tieto skúšky. Nevážili sme si dostatočne naše chrámy, ani Tvoje slovo a velebné sviatosti. Nectili sme si verných pastierov, ktorí nám zvestovali Tvoju pravdu. Preto prosíme: odpusť nám previnenia a netrestaj nás prísne. Odpusť, Hospodine, odpusť svojmu ľudu. Nedovoľ panovať na Tvojej zemi násilníkom a tyranom. Ujmi sa, milý Otče, dcéry Sionskej, svojej cirkvi, vo svete opovrhovanej. Vypočuj naše prosby a buď nám milostivý pre Pána Ježiša Krista. Amen.

Sila k odvahe, Roman Sarvaš.
Pane Ježiši Kriste, ďakujeme Ti za to,

že si založil kresťanskú cirkev na zemi a v nej si pre službu povolávaš v každom čase verných nasledovníkov, ktorí sa neboja vyznávať pravdu Tvojho evanjelia pred svetom. Takými boli aj apoštoli Peter a Pavol, vierozvestovia Cyril a Metod, predreformátor Jan Hus, ktorých dielo si pripomínáme. My ale nechceme len spomínať. Pomôž aj nám pevne stáť v pravej viere v Teba ako nášho Spasiteľa. Zbav nás strachu a posilni nás k odvahe, aby sme nebojácne svedčili o Tebe našim priateľom, kolegom na pracovisku či doma svojim deťom a vnúčatám. Aby sme Ťa nezapierali, keď sa nám za to dostane výsmechu, ale boli Ti verní až do smrti. Prosíme, daj nám k tomu silu. Zmiluj sa nad nami. Amen.

FALOŠNÁ NÁDEJ

*Z nemeckého zdroja preložila
Anna Chábová*

Na malom idylickom mestečku Dachau v Bavorsku nevidieť jeho strašnú minulosť. Mnohých priťahuje areál bývalého koncentračného tábora z II. svetovej vojny. Na jeho vchodovej železnej bráne upúta nápis, „Práca oslobodzuje!“ Aké príšerné klamstvo a falošná nádej pre ľudí, ktorí museli tadiaľ cez ňu prejsť v tom čase. Málokto mohol tento tábor živý opustiť hoci pracoval čo najusilovnejšie.

Mnohí ľudia sa dnes klamú falošnou nádejou, že keď usilovne pracu-

jú, čestne a spravodlivo žijú, zaslúžia si miesto v nebeskom kráľovstve. Aký hrozný omyl! Pretože Boh žiada, aby človek viedol život bez hriechu, ale žiaden to nedokáže. Preto sám Boh našiel riešenie, keď poslal na Zem svojho jednorodného Syna, ktorý za naše hriechy zomrel na dreve kríža na Golgote. Viera v Jeho preliatu nevinnú krv nás oslobodzuje od všetkých hriechov. „Toho, ktorý nepoznal hriech, urobil hriechom za nás, aby sme my boli v ňom spravodlivosťou pred Bohom.“ (2 K 5:21)

Nenechajte sa Satanom viesť k falošným nádejam. Sami nedokážeme

nič urobiť pre naše spasenie, len cez minulosť Božiu a vieru v dielo spasenia Ježiša Krista. „Lebo minulosťou

ste spasení skrze vieru. A to nie sami zo seba; je to dar Boží; nie zo skutkov, aby sa nikto nechválil.“ (Ef 2:8-9)

VIEROU PRIJÍMAME TAJOMSTVÁ

Jana Bartová

„Vierou chápeme, že veky povstali slovom Božím, aby – čo je viditeľné – nepovstalo z viditeľného.“ (Žid 11:3) „Viem tajomstvo!“ – mnohokrát sme sa stretli a stretávame s týmto poznáním, ktoré danú chvíľu robí magicou, zastavuje sa čas a všetko tichne, keď tieto slová opúšťajú ľudské ústa. A my? Ak nie sme schránkou, v ktorej je tá daná tajnosť uzamknutá, snažíme sa naťahovať uši, aby sme niečo započuli. Túžime vedieť niečo, čo nevedia všetci. Chceme sa cítiť dôležito a potrebné.

Existujú tajomstvá, ktoré dokážeme pochopiť a poznať, a iné nám ostávajú skryté niekedy až do konca života. A náš život nám ponúka možnosti, ako odhaľovať mnohé skryté veci. Ako vedieť, čo nás čaká, čomu

sa máme vyhýbať. Mnohí už využili možnosť nechať si vyveštiť, vyliečiť sa a pod. Chceme vedieť, aká je naša budúcnosť, či sa nám bude dariť, či nie. A čo s tajomstvami, s ktorými sa stretávame už od školských lavíc? Deti sa v škole učia o rôznych teóriách stvorenia sveta, najaktuálnejšia je o „veľkom tresku“. A zasa na náboženstve stavíme na 1M 1. Učia sa, ako Pán Boh tvoril svet deň po dni, ako na konci každého dňa hodnotil stvorenstvo. Takto prichádzajú nové a nové veci, na ktoré je oveľa viac odpovedí ako len jedna. A odrazu sa skúmaná vec stáva pre nás tajomstvom. A tu nám už nestačia možnosti sekulárneho sveta, ktoré by uspokojili naše túžby po nepoznanom.

„Vierou chápeme, že veky povstali slovom Božím, aby – čo je viditeľné – nepovstalo z viditeľného.“ „Veky“ (ale-

bo svety) predstavujú spôsob, akým Židia hovorili o stvorení z hľadiska jeho chronologického trvania. Hoci je tento pojem približne ekvivalentný slovu „svet“, je v ňom priestor pre predstavu, ktorú uznáva dnešná veda, totiž, že čas súvisí s hmotou. List Židom hovorí, že viera nám umožňuje pochopiť, ako vznikol hmotný, materiálny vesmír, totiž slovom Božím. Hmota nie je večná. Večný je Boh. Večný Boh stvoril hmotu a čas iba svojím mocným slovom! Toto nedokážeme pochopiť rozumom. Toto môžeme prijať iba vierou, pretože na počiatku všetkého nebol žiaden človek, ktorý by to videl. To, že Boh stvoril svet svojím slovom, stojí na našej viere. Niekoľko by mohol namietat', že táto viera je slepá. Ale my máme množstvo dôkazov, ktoré svedčia o tom, že všetko – najmä náš ľudský život – stvoril neuveriteľne úžasný Boh, Stvoriteľ. Povedali by sme, že objav, akým je ľudská DNA, na ktorej vidieť úžasnú plánovitosť, prinúti každého vedca, aby padol pred Pánom Bohom na kolena. Ale ako to vysvetľuje apoštol Pavol v R 1, 18 – 22, že hriešni ľudia nepravosťou prekrážajú pravde, ich nerozumné srdce sa zatemnilo a vydávali sa za múdrych a stali sa bláznami.

Milí bratia a sestry, dostali sme od Pána Boha dar. A my sme svedkovia tohto daru. Dostali sme vieru, ktorá je každodenne skúšaná, preverovaná, ale aj posilňovaná, a umocňovaná Duchom Svätým. A tento dar, naša viera,

nám pomáha porozumieť skrytým veciam. „Vierou chápeme“ – ako to znie aj v našom biblickom verši. Vierou chápeme, že veky povstali slovom Božím, plne rozumieme, čo je Božia láska. Vierou netápame len po mnohých nejasných odpovediach, ale ňou sa naplňajú naše túžby. Tam, kde zlyháva často preceňovaný ľudský rozum, nastupuje viera, aby mnohé osvetlila. Viera je základ. Je základom vzťahov k našim príbuzným, vzťahu k Bohu. Boh nechce, aby sme mali len povrchnú a dočasnú vieru, ktorá by odpadla a zahynula. Pretože vierou neprijímame len tajomstvá o stvorení vekov, sveta. Vierou prijímame tú najdôležitejšiu vec, ktorá naplňa nielen naše túžby po nepoznanom, ale naplňa nás samých. Je to Božia milosť zjavená na kríži. Viera nám otvára oči, aby sme videli neviditeľné, ale otvára aj naše srdcia pre Božiu lásku. Pre to najväčšie tajomstvo na zemi – pre tajomstvo večného života.

Táto viera sa utieka k Božím zaslúbeniam a uskutočňuje ich v našej prítomnosti. Dokazuje skutočnosť neviditeľného sveta. Keď veríme slovu spásy, porozumieme nielen tomu, ako slovom Božím povstali veky, ale všetko v celých dejinách nám zapadne na svoje miesto. Preto je potrebné sa o našu vieru starať. Posilňovať ju slovom Božím, piesňou, modlitbou.

Kázeň ev. farára Júliusa Cibulku z knihy Klamný úsvit

Vybrala Soňa Slahová

Jedenásta nedeľa po Svätej Trojici,
text: Ž 32:1-5

Bratia a sestry v Pánovi! Možno všetci poznáte aspoň z detstva zlý pocit z vedomia viny. Pomyslenie na chvíľu, keď sa o vine dozvie prísny otec alebo matka, zvierajú hrud' úzkosťou. Ak príde do toho noc, dlho neprichádza sen na oči a keď konečne spánok vyslobodí z útrap vedomia, pokračuje hrôza i v nepokojnom spánku.

A možno to bolo všetko zbytočné. Úprimná ľútosť v priznaní viny by bola snád' zmiernila trest alebo by bolo ostalo len pri prísnejšom pokarhaní. No pri každej vine sa s tým počítať nedá. A potom záleží aj na povahe rodiča. Niekedy nie je nič platná ani ľútosť, alebo sa už rodič nechce dať oklamať predstieranou ľútosťou, ktorá pramení len zo strachu. Ale stane sa aj to, že trest celkom vystane. Príde niekto a prihovori sa za vinníka. Alebo nejaká iná, menovite radostná príhoda vytvorí priaznivé ovzdušie, aby vystal trest a zabudlo sa na vinníka. Vtedy pocit strachu a úzkosti z vedomia viny, a ešte viac z očakávania trestu, vystrieda uľahčenie, ako keď spadne z pliec ťarcha, ktorá tlačila, dusila radosť a naplňovala nepokojom.

Príznak neodpustenej viny, ktorá neopúšťa človeka, to býva niekedy

horšie ako znášanie trestu, aj keď je veľmi prísny. Dost' je prípadov, že sa vinník sám prihlási u príslušných orgánov, lebo už ďalej nezniesol ťarchu viny na duši. Stále s tým chodiť, líhať a vstávať, cítiť hrozbu spravodlivosti nad sebou, žiť v neistote zo dňa na deň, toho sa musí človek zbaviť aj za cenu straty slobody, aj pri hrozbe prísneho trestu. Toto sa však netýka zločínca – človeka bez svedomia, tupého voči spravodlivosti, tupého voči krivde a bolesti blížneho. Z jeho úst by nevyšli slová o blaženosti z vedomia odpustenia viny. Aj slová z 32. žalmu povzbudzujú a poučujú len tých, čo vedia o Božej spravodlivosti: „Pred Bohom svoju vinu nikto neskryje. Ak ju niekto tají, ťarcha mu zaľahne na dušu. Ak sa vyzná Bohu, pozná blahoslavenstvo z odpustenia.

V mnohom ohľade sú aj dospelí ľudia ako nerozumné deti. Najviac sa to dá poznať v našom pomere k Bohu, ako k svojmu Otcovi. Všetelijakých previnení je aspoň toľko ako u detí, ktoré ľahko zabúdajú na príkazy a poučenia svojich rodičov. A keby to boli pre nás len previnenia, ktorými sme spôsobili svojmu dobrému Otcovi trochu zármutku! No naše viny sú pre nás jedom do tých čias, kým nám ich Boh neodpustí, jedom otravujúcim dušu i život, jedom, ktorý zapríčiňuje smrť. A v tom je najväčší a najhroznejší trest za naše viny, trest Božej spravodlivosti, a teda aj najväčší dôvod hľadať spôsob a s radosťou sa chopiť spôsobu,

ako sa tej ťarchy, totiž neodpustenej viny zbaviť. Samozrejme, zbaviť sa jej tak, aby sme sa pri hľadaní úniku nedopustili nového previnenia, ale dosiahli jej odpustenie a zahľadenie.

Sú aj detské povahy, tvrdé a nepodajné, neochotné k výrazu ľútosti. Možno sa aj v sebe trápia, ale za nič by to nepovedali. A sú povahy plaché, až ustrašené, ktoré ani nepočítajú s odpustením. Preto sa zatvára vina v srdci, preto sa nechá i dospelý človek podobnej povahy radšej zožierať ohňom nepokoja a úzkosti namiesto toho, aby sa k vine priznal a prijal výrok spravodlivosti, už či odpustenia alebo trestu.

Pred ľudskou spravodlivosťou sa občas podarí vinu natrvalo ukryť. Ale to tiež vie obyčajne len skúsený zločinec alebo prefikáný pokrytec. No pred Bohom svoju vinu nikto neukryje. Boh nám vidí do najtajnejšieho kútika srdca, vidí i náš nepokoj v tmavej noci. Jeho spravodlivosť nepotrebuje naše priznanie, nepotrebuje vyšetrovať ani vyhľadávať dôkazy. Preto je nerozumné mlčať. A keďže sa následky hriechu obracajú proti nám, škodíme tým len sebe, ak svoju vinu zľahčujeme a neusilujeme sa dosiahnuť odpustenie.

No nejde tu len o strach pred trestom. Môže to byť aj žiaľ v srdci nad tým, že sme spôsobili zármutok niekomu, kto nás miluje a kto nám mnoho dobrého učinil. Tento trápny pocit pozná každé dobré dieťa, keď sa previnilo proti rodičom. Ako to príjme otec, ako to na neho zapôsobí? Čo

na to povie matka? Bude ich to veľmi bolieť? Budú veľmi smutní a nešťastní? Oj, keby sa tak dalo zaspáť a prebudiť do zmenenej skutočnosti, keby pravdou bolo, že sa nič nestalo, že to nie je pravda! Kus života by dal za dobrý syn, dobrá dcéra, previnilé dieťa. Ale túžiť po takom východisku je zbytočné. Vina je skutočná, ťarcha na duši to potvrdzuje.

Taká ťarcha skľučovala Dávida, muža oddaného Bohu a predsa ľudsky nedokonalého, slabého proti hriechu. Tisíce iných by si nebolo nič robilo z podobnej viny, ale jemu záležalo na tom, aby ho Boh nezavrhol, lebo vedel o Božej spravodlivosti i o následkoch zavrhnutia a odsúdenia. Nie strach pred časným trestom, ale hanba a ľútosť, smútok a žiaľ nad tým, že mohol natoľko klesnúť a tak veľmi zarmútiť Boha, premenili mu život na utrpenie. Najprv zarazený, sám nad sebou zhrozený, mlčal. A vtedy akoby mu kosti trúchlivelí v tele. Kade chodil sprevádzalo ho stonanie duše v bolesti a v žiali. Dňom i nocou cítil nad sebou Hospodinovu pravicu. Biedny to bol život vo vyprahnutosti duše bez oddychu, bez potešenia a občerstvenia.

Kiež by sme tiež takto prežívali vedomie svojho previnenia proti Bohu, kým nedosiahneme istotu, že nám Boh odpustil! Toto je skutočné pokánie, plač srdca a stonanie duše. Beda kresťanovi, ak dovoľí pri sebe zmieriť tento pocit všelijakými záslužnými skutkami a chcel by nimi odčiniť svoj hriech bez ľútosti! Či sú to odpustky za peniaze, či za vykonanú púť

na nejaké miesta opradené povestou zázraku, či väčší počet odmodlených Otčenášov a iných modlitieb, alebo aj pravidelné navštevovanie kostola. Bez sklúčenosti srdca, bez úprimnej ľútosti nemožno počítať zo strany Božej spravodlivosti s odpustením viny. Srdce musí spraviť cestu Božej milosti ľútosťou, vnútorným plačom pokánia, na ktorý príde odpoveď Otca milosrdenstva a hojného zľutovania v odpustení. To odpustenie musí človek výrazne pocítiť v úľave, ako cítil predtým ťarchu neodpustenej viny.

„Blahoslavený, komu je odpustený priestupok a jeho hriech prikrytý. Blahoslavený človek, ktorému Hospodin nepočíta vinu a nieto ľsti v jeho duchu.“ Žalm 32 zaspieval Dávid po odpustení ťažkej viny, keď svoje smutné položenie, ktoré spôsobovala vina, porovnával s radostným pocitom, ktorým sa naplnilo srdce i duša v istote, že mu bolo odpustené, že jeho hriech je prikrytý a Hospodin mu nepočíta vinu. Toto blahoslavenstvo nezáleží len v tomto osobnom pocite šťastia z odpustenia, ale v tom, čo také odpustenie pre človeka znamená.

Napríklad niektorý syn stal by sa nehodným dedičstva, lebo sa veľmi zle zachoval voči svojim rodičom. Po čase vstúpi do seba, ako márnokratný syn v Ježišovom podobenstve a príde mu ľúto veľkého previnenia. Možno pri tom ani nepomyslí na dedičstvo, ide mu len o odpustenie, o prinavrátenie rodičovskej lásky. Smúti, želie za tými časmi, keď mohol prísť kedykoľvek domov a tešiť sa z priazne otca

a matky. Nik mu ich nenahradí, nik mu nevráti pokoj a šťastie srdca, jedine keby mu odpustili. A keď sa tak stane a hriech je prikrytý, akoby nebolo k nemu nikdy došlo, viaže sa ku šťastnému pocitu z vrátenej priazne rodičov i prinavrátený podiel na dedičstve. Ten sa už potom rozumie automaticky, lebo dedičstvo nemôže vystať, keď ide o dieťa, ktoré sa znovu stalo hodným rodičovskej lásky.

Kto v Boha neverí, nestojí ani o Jeho priazeň. Má to síce so svedomím a životom ľahšie, pohodlnejšie, ale stojí mimo akejkolvek nádeje na večné dedičstvo v nebesiach. Len za túto cenu môže sa zbaviť výčítiek svedomia, súženia duše a povedomia viny. Ale to je strašná cena, to je duchovná samovražda. Tak vyhasili v našich časoch mnohí s pocitom viny pred Bohom svoj duchovný život. Z toho potom vyplýva otupenosť svedomia voči každému previneniu. To nemôže byť východisko pre nás, ktorí veríme v Božiu spravodlivosť. Keď niekto zhrešil, lepšie je, ak ho hryzie svedomie, ak cíti ťarchu hriechu, než keby mohol spokojne spávať i s ťažkým previnením. Svedomie vyvolá i túžbu po odpustení. A koho z nás by nemal občas trápiť pre niečo i pocit viny pred Bohom? Všetci hrešíme a zasluhujeme si trest.

Šťastný človek, ktorý pri tomto súžení ducha porozumie Božiemu milosrdenstvu a povie si: „Vyznám Hospodinovi svoje priestupky.“ Nie sa spoliehať na milosrdenstvo už vopred, keď hrešíme. Boh sa nedá ani vo svojej veľkej láske zneužívať človeku, v

srdci ktorého prebýva lož a ktorý už i hreší v predpoklade, že mu to Boh aj tak odpustí. Ale keď, ktorý padne a obráti sa s ťarchou na duši k Bohu v úprimnom pokání, nájde otvorenú náruč Otcovej lásky. Znovu si pripomeňme prípad márnotravného syna. Boh odpustí vinu hriechu každému, kto je sklúčený skutočným zármutkom z previnenia.

Vtedy priamo pocítil Dávid, ako padá ťarcha z neho, ako sa uvoľnili obruče úzkosti, ktoré zvierali jeho srdce. Áno, tak to musí človek cítiť, akoby sa bol znovu zrodil, akoby sa bol zbavil veľkej nečistoty. Pocit hanby sa stratí, spokojný spánok občerství dušu a potom sa možno radostne, akoby na krídlach vydať na ďalšiu púť.

Dávid musel hľadať Boha lásky a milosrdenstva sám, my však máme Spomocníka v Božom Synovi. A zase

nie na to Ho máme, aby sme si zľahčovali vinu, alebo dokonca na to, aby sme smelšie hrešili v predpoklade, že nám Ježiš Kristus sprostredkuje v každom prípade odpustenie. Ale keď srdce zabolí a pocit hanby pre hriech nás sklúči, je tu Ježiš, aby povzbudil: „Dúfaj, odpúšťa sa ti hriech, keďže láska k Bohu z tvojho srdca ešte nevypadla a ľsti v tvojom srdci niet.“

Blahoslavení sme my kresťania, a či mohli by sme byť všetci blahoslavení, keby sme nezabúdali na Hospodina Boha milosrdenstva a na svojho Spasiteľa. Staré previnenie bolo odpustené, hriech prikrytý, dávne viny nám Božia spravodlivosť už nepočíta. Pravda, hriechu sa nevyhneme, ten dostihne občas každého. Kto sa domnieva, že sa nemá z čoho vyznávať Bohu, toho srdce je plné lži. Amen.

NOEMOVA MÚDROŠŤ

Všetko, čo v živote potrebuješ vedieť, ťa naučí príbeh o Noemovej arche.

1. Nezmeškaj svoju loď.
2. Pamätaj: všetci sme na tej istej lodi.
3. Rob si plány do budúcnosti. Keď Noe staval svoj koráb, ešte vôbec nepršalo.
4. Udržuj sa v kondičke. Keď budeš mať šesťdesiat, možno ťa niekto požiada, aby si vykonal niečo veľké.
5. Nestaraj sa o tých, čo ťa kritizujú. Rob to, čo robíš rád.
6. Tvoje plány nech vždy mieria do výšav.
7. V záujme bezpečnosti cestuj vždy vo dvojici.
8. Rýchlosť nie je vždy dôležitá. Aj slimák sa vezie na tej istej lodi ako panter.
9. Keď si v strese, vznášaj sa trošku.
10. Pamätaj: archu postavili laici, Titanic však odborníci.
11. To nič, že je búrka, ak je Boh s tebou, nakoniec sa vždy objaví dúha.

TO NAJPOTREBNEJŠIE

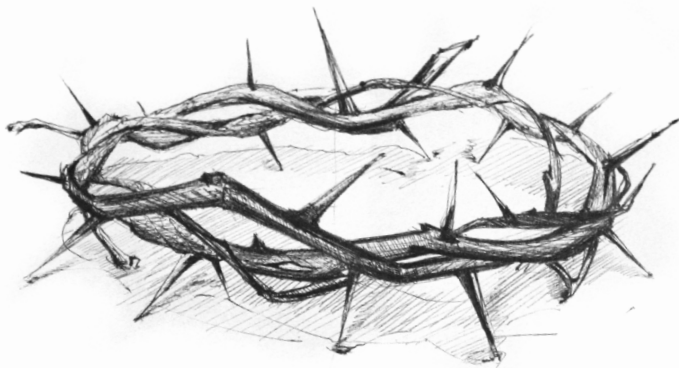
Vincent Blažko, zo zbierky *Smerovanie*

Bezradne, Pane, stojíme
pri Tvojom oltári,
chceme naň srdce položiť
za Tvoje veľké dary.
Tak ako Abrahám
v bezhraničnej poslušnosti
chcel obetovať syna Izáka.
A predsa Ty sám, Hospodine,
si zaňho z húštie
ponúkol pokorného baránka.
Nie, srdce z hrude nechčeš,
to je dar k životu,
chčeš iba z nášho vnútra
pre iných získať dobrotu.
Chčeš ju rozdávať ako chlieb
za vzdychu našich modlitieb.
Pokorne, pane, prosíme:
napíš nám na srdce
milovať Teba
a blížneho ako seba.

KREŠŤAN

August Strindberg

Zásada kresťana je modliť sa
a pracovať
trpieť
ale aj dúfať
mať jedno oko obrátené na zem
a druhé na hviezdy
neusadzovať sa trvalo na zemi
lebo človek je na ceste
Zem nie je domov pre človeka
ale pohostinstvo
Hľadať pravdu
a tú má Ten
Ktorý je cesta, pravda a život

POZVANIA

Pozývame vás na návštevu internetovej stránky nášho cirkevného zboru na adrese: www.ecavpp.sk, kde nájdete Zborový list v elektronickej forme a mnoho ďalších informácií.

Modlitebné spoločenstvo opäť po roku zabezpečuje prístupnosť nášho Kostola Svätej Trojice pre verejnosť počas letných prázdnin. Preto sa, s prosbou o pomoc pri tejto službe, obraciame na tie sestry a bratov, ktorí pritom môžu pomôcť a sú ochotní obetovať svoj voľný čas Pánu Bohu práve formou dvojhodinových služieb v stredu a piatok odpoľudnia. Vopred ďakujeme za vašu ochotu – o službe sa môžete dohodnúť pri východe z kostola so sestrou Laurou Šimovou alebo na farskom úrade so sestrou Alenou Chlebovcovou.

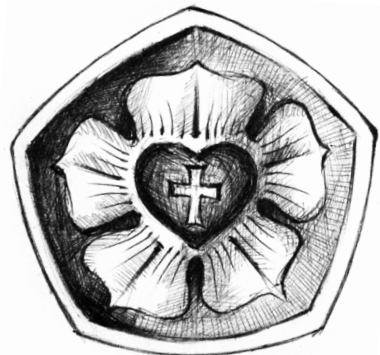
POZÝVAME NA PRAVIDELNÉ STRETNUTIA AJ POČAS PRÁZDNNIN

modlitebné spoločenstvo – každý štvrtok o 16:30 h

mládež – každý piatok o 18:00 h

LUTHEROVA DEKÁDA SOLA FIDE / JEDINE VIERA

Ospravedlnení sme iba vierou v Krista Ježiša (Gal 2:16) Luther bu-
doval najmä na J 3:16 (Suma evanjelia).
Výraz „každý veriaci“ znamená, že je-
diná cesta k životu večnému je prijatie
Krista a Jeho evanjelia vierou (L 7:50).
Naopak, nevera už teraz pôsobí odsú-
denie (J 3:18). Prijímacím prostried-
kom do nebeského kráľovstva je len
viera (Mt 8:11-12). Sola fide nezname-
ná, že sme proti dobrým skutkom! Po-
zri Mt 5:16; Mt 25:40-45.

Sviatosť Krstu svätého prijali: Martin Navrátil, Daniel Siska, Patrícia Balážová, Juraj Ilčík

Konfirmovaní boli: René Baláž, Michal Banaš, Daniela Čečová, Patrik Fiala, Zuzana Halászová, Erik Hotári, Barbora Chábová, Katarína Korenková, Martin Kubaš, Tomáš Láska, Patrik Mlynarčík, Adriana Pastrňáková, Natália Šimková, Katarína Záveská

Manželstvo uzavreli: Miroslav Kromka a Lucia Lamperová; Marek Dobrý a Lucia Svitanová

Do večnosti v nádeji na vzkriesenie odišli: Emília Samiecová (48), Ľubomír Weiss (47)

BLAHOŽELÁME JUBILANTOM

Júl

Iždinská Mária	4. 7.
Rožárová Anna	16. 7.
Alexy Tibor	17. 7.
Senčeková Oľga	17. 7.
Vechter Ondrej	20. 7.
Labudová Ružena	22. 7.
Benická Eva, Ing.	22. 7.

August

Olejár Pavol	4. 8.
Ševčíková Marta	11. 8.
Nikerlová Katarína	14. 8.
Ondrušová Katarína	28. 8.

*Zborový list, rozpis Služieb Božích
a viac informácií o cirkevnom zbore
nájdete aj online na: www.ecavpp.sk*

JÚL

1. Ne. 09:00 - Poprad, 4. nedeľa po Svätej Trojici
10:30 - Stráže, 4. nedeľa po Svätej Trojici
5. Št. 09:00 - Poprad, Sviatok Cyrila a Metoda, Majstra Jána Husa
8. Ne. 09:00 - Poprad, 5. nedeľa po Svätej Trojici
10:00 - Poprad, sviatosť Večere Pánovej
15. Ne. 09:00 - Poprad, 6. nedeľa po Svätej Trojici
22. Ne. 09:00 - Poprad, 7. nedeľa po Svätej Trojici
29. Ne. 09:00 - Poprad, 8. nedeľa po Svätej Trojici
10:30 - Spišská Sobota, 8. nedeľa po Svätej Trojici

AUGUST

5. Ne. 09:00 - Poprad, 9. nedeľa po Svätej Trojici
10:30 - Stráže, 9. nedeľa po Svätej Trojici
12. Ne. 09:00 - Poprad, 10. nedeľa po Svätej Trojici Kajúca
10:00 - sviatosť Večere Pánovej
19. Ne. 09:00 - Poprad, 11. nedeľa po Svätej Trojici
26. Ne. 09:00 - Poprad, 12. nedeľa po Svätej Trojici
10:30 - Spišská Sobota, 12. nedeľa po Svätej Trojici